

NHỚ MÃI CHUYẾN HÀNH HƯƠNG LỘ-ĐỨC

Đền thờ Thánh Pio X tại Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức quả thật rộng lớn vì có thể chứa hơn 10 ngàn tín hữu hành hương. **Chúng tôi là đoàn hành hương sinh viên học sinh Pháp thuộc thủ đô Paris và vùng phụ cận, mang đầy sức sống và ghi đậm Đức Tin.** Nhận ra quang cảnh và diễn tả lại là điều rất khó, nếu không được chứng kiến tận mắt và sống thực các giây phút này. Đôi lúc các hình chụp có thể nói lên phần nào các giây phút trang trọng ấy.

Khi tôi bước chân vào đền thờ, một cảm giác diệu kỳ chạy lan khắp người tôi. Rồi tuyệt diệu hơn nữa, khi tôi nghe toàn thể đoàn hành hương cùng cất tiếng hát Thánh Ca bằng một cung giọng nhịp nhàng hòa điệu. Điều này chứng tỏ muôn con tim như một, cùng hiệp nhất trong một Đức Tin. Và trong phút chốc, Đức Tin của tôi cũng được củng cố. Đây là lần đầu tiên tôi tham dự một cuộc hành hương đông đảo như thế tại Lộ-Đức. Tôi ý thức sâu xa về sức mạnh thiêng liêng đang điều động đoàn hành hương sinh viên trẻ tuổi chúng tôi. Những giây phút quỳ gối thỉnh lạng cầu nguyện trong Đền thờ hay nơi

Hang Đá Đức Mẹ Lộ-Đức thật trang trọng và vô cùng quý hiếm. Đặc biệt, tâm tình tôi cảm nghiệm được trong Đền Thờ thánh Pio X quả là độc nhất vô nhị. Các tâm tình này ghi dấu ấn sâu xa trong cuộc đời tôi.

Khi ghi lại cảm tưởng về cuộc hành hương tại Lộ-Đức, tôi thành thật cầu chúc cho mỗi tín hữu Công Giáo khi đến Lộ-Đức, kín múc được sức mạnh thiêng liêng, hầu có thể can đảm làm chứng cho Đức Tin trong cuộc sống thường ngày.

Trên đây là chứng từ của Francois Voyat, sinh viên Pháp. Chứng từ thứ hai của Chiara, thanh nữ Ý tàn tật. Chiara đến Lộ-Đức với đoàn hành hương của Tổng Giáo Phận Trento (Bắc Ý).

Tôi mang chứng bệnh kỳ lạ và ít người biết được tôi phải đau khổ dường bao với chứng bệnh. Lúc nhỏ, các bác sĩ tiên báo tôi chỉ sống tối đa 7 năm. Nhưng rồi tôi vẫn còn sống cho đến hôm nay, gần 30 năm trôi qua. Tôi mang bệnh từ năm 1977. Hay nói đúng hơn, tôi gặp nạng bệnh từ năm 1977. Cùng với chứng bệnh, tôi được hồng phúc gặp gỡ THIÊN CHÚA. Ngài luôn hiện diện bên tôi. Tôi cũng may mắn có được bậc cha mẹ hiền đức.

Mẹ tôi là tín hữu Công Giáo trung thành với các cuộc hành hương Lộ-Đức. Mẹ tôi trở lại Lộ-Đức lần cuối cùng vào năm 1989, đúng một tháng trước khi mẹ từ trần vì bệnh ung thư .. Tôi thích đi hành hương Lộ-Đức vì muốn bày tỏ tâm tình sâu xa của tôi đối với Đức Mẹ. Đức Mẹ là Mẹ thật của tôi và chính Đức Mẹ dẫn đưa tất cả chúng ta đến với Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Con Chí Thánh của Đức Mẹ.

Tôi ý thức rõ tận xương tủy thế nào là đau khổ là đốn đau. Nhưng tôi không dừng lại ở khía cạnh tiêu cực của cuộc sống. Tôi thích chiêm ngắm khía cạnh tích cực. Tôi yêu tất cả gì làm cho sống cũng như tất cả gì trao ban sự sống. Tôi sống mỗi ngày như tiếp nối một phép lạ. Nói cách khác, mỗi ngày sống của tôi là một phép lạ, phép lạ của hồng ân sự sống .. Vâng, đúng thế, sự sống là một phép lạ!

... "Chớ để tâm hồn con chìm đắm trong phiền muộn, cũng đừng để mình nặng trĩu những ưu tư. Tâm hồn sảng vui thì con người giàu sức sống, niềm vui sẽ kéo dài tuổi thọ. Hãy ru ngủ hồn con và trấn an cõi lòng. Nỗi buồn chán, hãy đẩy xa con, vì nó đã làm cho nhiều kẻ vong mạng, chứ không hề đem lại lợi ích chi. Nóng nảy, bực bội khiến ngày đời bị rút ngắn, và lo lắng làm cho già trước tuổi. Lòng thơ thối thì miệng thấy ngon, thưởng thức được đồ ăn thức uống" (Huấn Ca 30,21-25).

("LOURDES magazine", n.4 (143), Giugno-Luglio 2006, trang 24+41).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

